

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτῶ μηνὸς Ἀπρίλην,
φιλιοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ποῦντος δύο κι' ἐπτακόσα,
Πασχαλιὰ καὶ γλέντια τόσα.

**Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
πρὸς τοὺς φίλους τοὺς χορτάτους.**

Εἶπεν ὁ Κόντης χαρωπὸς
πρὸς τοὺς κυρίους βουλευτάς :
«Νῦν ὁ μεγάλος μας σκοπὸς
συνεπληρώθη κατ' αὐτάς.

Νῦν ἐχορέσθημεν τιμῶν,
νῦν ἐδοξάσθη δι' ἡμῶν
τὸ κράτος καὶ τὸ κόμμα,
κι' ἔμειναν ὅλοι πτώμα.

Ἐγὼ σᾶς ἀπεκοίμισα
καὶ σεῖς μ' ἀπεκοιμίσατε,
κι' ἐγὼ σᾶς ἐξετίμησα
καὶ σεῖς μ' ἐξετίμησατε.

Ἐγὼ κατέστειλα τὴν ἑξαλλον ὁρμὴν,
τὴν ρώμην, τὴν ἀλκὴν σας,
σεῖς συνεπληρώσατε τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν,
καὶ γὰρ τὴν ἰδικὴν σας.

τὴν δόξαν ἐπληρώσαμεν τοῦ κράτους τῆς θαλείας,
καὶ πάλιν τὴν ἡμῶν, καὶ λάμπει λαμπρότερα,
πρὸ πάντων ὁμως μετρητὰς ἐπλήρωσε χιλίας,
καὶ δὲ τώρα δι' αὐτῶν πληροῦτε τὴν γαστέρα.

Καὶ τί δὲν ἐσκαρώσαμε ;
καὶ τί δὲν ἐψηφίσαμε ;
ὅλους τοὺς 'κακαρώσαμε,
'στὴ νύστα τοὺς 'ψοφήσαμε.

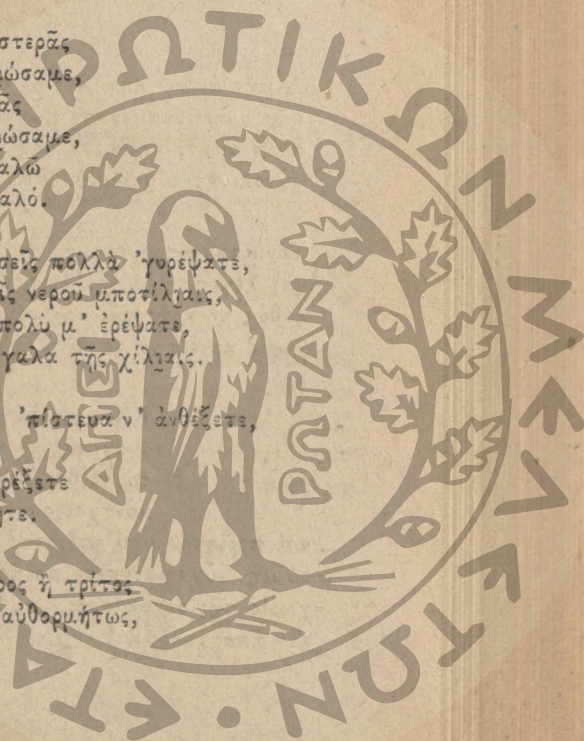
Μέσ' ἀπὸ χύτρα μαγικὴ 'εἰγάσαμε νύκτα 'μέρα
δράσεις καὶ παραδράσεις,
κι' ἓνα τορπιλλοβόλο μας ἐπῆγε 'στὸν ἀέρα
ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Τοὺς λύκους τῆς ἀριστερᾶς
'στὰ πόδια τοὺς ἐλρώσαμε,
μὰ σήμερα μετὰ χάρας
σᾶς λέγω πῶς 'τελειώσαμε,
καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ
νὰ ξαναπαῖτε 'στὸ καλὸ.

Κι' ἐγὼ πολλὰ σᾶς 'γύρεψα, καὶ σεῖς πολλὰ 'γυρέψατε,
κι' ἐγὼ καὶ σεῖς ἀδειάσαμε πολλαῖς νεροῦ μποτίλιας,
κι' ἐγὼ πολὺ σᾶς ἐρεψα, καὶ σεῖς πολὺ μ' ἐρέψατε,
κι' ἀπὸ τῆς μύτης σας ξυναῖς σᾶς ἐβγαλὰ τῆς χιλίας.

Ἐτοὺς μόχθους τῶν ἀγροπνίων δὲν 'πέρασα ν' ἀνθέξετε,
μὰ τώρα κελαῖδεῖτε,
καὶ 'στὸν καθρέφτη τρέξετε
τὴν φάτσα σας νὰ 'δῇτε.

Καὶ κάθε πρῶτος ἐξ ἡμῶν ἢ δεῦτερος ἢ τρίτος
οἱ πάντες ὑπεβλήθημεν εἰς πόνους αὐθορμήτως,

έκούσιον τὸ βάσανον, έκούσιον τὸ πάθος
νυκτερινῆς παρλάτας,
ἀλλὰ μᾶς ἀνεκούφιζεν ὁ προσφιλὴς μας Ἄθως
μὲ δόσιν σοκολάτας.

Ἐκούσιος ὁ κάματος τοσούτου μαρτυρίου,
έκούσιον τὸ πάθος μας καθὼς τὸ τοῦ Κυρίου,
καὶ νῦν τὸ Πάσχα φάγετε τὸ τρισευλογημένον
μὲ βουλιμίαν μάρτυρος καὶ ὁγῆτε ἑστὸ σερβιάνι,
ἂν λόγος δὲ σὰς ζητηθῇ περὶ τῶν πεπραγμένων,
νὰ δεῖξετε τὸ μούτρο σας, καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.

Μὲ τὰ νερά ποῦ ἔφεραμε ἔγιναν ὅλοι λούτσα,
ὅλος ὁ κόσμος ἐκθαμβὸς τὰ βλέπει μὲ τῆς λούπαις,
οὐ μὴν, καθὼς γνωρίζετε, πρὸς χάριν τοῦ Πλατούτσα
καὶ τέλος εἰσαγωγικὸν ἐβάλαμε ἑστῆς σκούπαις.

Ἄμην ἄμην, σὰς βεβαιῶ πῶς καὶ γι' αὐταῖς ιδρώσαμε
κι' ἐπήραμ' ἕνα σάρωθρο κι' ὅλους τοὺς ἐσάρωσαμε.
Πηγαίνετε, πηγαίνετε, καὶ πείστε τους ἐκεῖ
πῶς ἐφορολογήσαμε καπνὸ καὶ τουμπεκί,
καὶ λέγοντες τὰς δράσεις μας καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις
ὁσφραίνεσθε μακάριοι καπνὸν εὐώδους κνίσσης.

Πηγαίνετε, πηγαίνετε ν' ἀλλάξετε βραχί,
νὰ φάτε καὶ τῆς χίλιας σας μὲ γειά σας καὶ χαρά σας,
κι' ἂν γιὰ τὸν φόρο τοῦ καπνοῦ θυμώσουν μερικοί,
τῆς γόπαις νὰ τοὺς ρίχνετε καὶ τὰποτσιγάρα σας.

Ἄμην ἄμην, σηκώσετε τὸν Ἀτλαντα ἑστὸς ὧμος,
ἄμην ἄμην, ἀγρυπνίῳν ξεχάσετε μαρτύρια,
κι' εἰπῆτε πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς πῶς ἑστὸς σιδηροδρόμου
οἱ βουληφόροι ὠρεῶν θὰ πέρνουν εἰσιτήρια.

Ἄμην ἄμην, κηρύξετε μετὰ παροξυσμοῦ
πῶς ἐνδοξὸς ἀνέτειλεν αἰὼν ἡλεκτρισμοῦ,
πῶς ὁ κυρίαρχος ἀτμὸς ἔμπατάλεψε κι' ἐπέρασε
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἔγερσε.

Οὐ μὴν ἀφορολόγητον ροφῶντες ναργιλέ
πέστε πῶς ἐξητμήθησαν τοσαῦται κεφαλαί
πρὸς τὸ καλὸν τῆς χώρας
εἰς ἀγρυπνίας ὥρας.

Ἄμην ἄμην, κηρύξετε μὲ ποικιλίαν τόνων
πῶς ἀνηπάσαμεν τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν Προμηθεά,
ἄμην ἄμην, κηρύξετε πῶς μετ' ὀλίγον χρόνον
αὐτοκινήτων ἀμαζῶν θὰ μᾶς ἐκπλήξῃ ἡ θέα.

Τὸν μακαρίτην τὸν ἀτμὸν μὲ σπαραγμούς θρηγεῖτε
καὶ λέγετε πῶς τοῦ λοιποῦ τὸ πᾶν θ' αὐτοκινήται,
καθὼς τὸ κράτος μόνον τοῦ πρὸς πρόδοον βαδίζει
χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ κινῇ, κανεὶς νὰ τὸ κουρδίζῃ.

Κλείνουν αἱ πύλαι τῆς Βουλῆς,
ἀναχωρεῖτε, χαίρετε,
τὸ τί θὰ πῆτε, προσφιλεῖς,
μονάχοι σας τὸ ξέρετε,
καὶ περιττὸν μοῦ φαίνεται κι' αὐτὸ νὰ σὰς τὸ μάθω,
οὐ μὴν εὐχαριστήσετε πρεπόντως καὶ τὸν Ἄθω,
χωρὶς τῆς σοκολάταις του ποτὲ νὰ λησμονῆτε,
κι' ἀπόστολοι καὶ κήρυκες ἡλεκτρισμοῦ γενῆτε.

Λέτε πῶς ἡλεκτρίσαμεν κοάζοντας βατράχους,
νωθροὺς καὶ ψυχροαίμους,
λέτε πῶς ἐτοιμάσαμεν σφριγώντας Τουργομάχους
πρὸς μέλλοντας πολέμους.

Κηρύξετε πῶς οἱ καιροὶ περάσανε τῆς χλεύης
κι' ἔγινε τὸ Ρωμαῖκο τορπιλλοδόλου λέξης,
πῶς Γερμανὸς ὀργανωτὴς τῶν ὅπλων θ' ἀριθάρη,
καὶ τότε πᾶν τὰ χωρατά,
καὶ τζάμ καὶ τζούμ τὰρὰ τατά,
καὶ σπάθιζε καὶ βάρει.

Κηρύξετε πῶς τοὺς αὐλοὺς λεβήτων ἐκραγόντων
θὰ τοὺς εὐροῦν ἑστὰ βήματα καιόντων Παρλαμέντων,
κηρύξετε τί δικασταὶ τὸ δίκαιον θὰ κρίνουν,
κηρύξετε τί πρόξενοι μετ' οὐ πολὺ θὰ γίνευν
ἑστὰ προξενεῖα τῶν Ρωμηῶν, ἑστὰ πρῶτα κονσολάτα,
ὁ δὲ Ρωμάνος κι' εἰς αὐτοὺς θὰ στέλλῃ σοκολάτα.

Ἄμην ἄμην, συμμάρτυρες, τὰς κεφαλὰς σας κλίνετε,
πηγαίνετε πρὸς τὸ παρὸν τῆς ταίμπαις σας νὰ πλύνετε
διακρητύττοντες παντοῦ πῶς τὰ τορπιλλοδόλα
τῶν στόλων τῶν κλεινῶν
μὲς ἑστῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς θ' ἀνδραγαθήσουν ὅλα
μ' ἐκρήξεις μηχανῶν.

Τέτοια λέγει μὲ τόνους ποικίλους
ὁ Κορριάτης ὁ Κόντης ἑστὸς φίλους,
μὰ κι' ἐκεῖνοι τοῦ λὲν ἐν χορῷ:
γειά σου, Κόντη, καὶ τρὰ λὰ ραρό.

Τὰ ρουτφέτια μᾶς τᾶκανες ὅλα,
τοῦτο μόνον δὲν θέλεις εἰπῇ,
πῶς κι' ἐμεῖς δὲν ἐφάγαμε φόλα
γιὰ τὴν στρουγγα, γιὰ σὲ, τσελεπῇ.

Πῶς ἔγιναν ἡ δόλιας μας φάσεις!...
τόσοι κόποι καὶ μόχθοι—χὰ χὰ! —
ἔπληρωθηκαν μὲ λίγαις συχνάσαις,
μὲ τῆς χίλιας δραχμαῖς μοναχά.

Πᾶμε πᾶμε, τοῦ κόμματος κέδρε,
τί φρικτῶν μαρτυρίων νυκτιαῖς!...
εἰς τὰς ἑδρας ἐμουδιαζαν ἑδραι,
καὶ τὰ μάτια ἔπετοῦσαν φωτιαῖς.

Γειά σου, Κόντη, καὶ νᾶσαι καλὰ,
τώρα σκούπαις βαστοῦμε ἔψηλὰ,
κι' οἱ πιστοὶ μαθηταὶ κι' οἱ παππάδες
γιὰ Λαμπρῆς τῆς σηκώνουν λαμπάδες.

Μὲ τῆς χίλιας δραχμαῖς εἰς τὴν ταίπη,
μὲ τὴν σκούπα σὲ χέρι θρασὺ,
ξεφωνίζομε σ' ὅποιον μᾶς βλέπει:
«βάρδα βάρδα, ποῖος εἶσαι; τίς σὺ;»

Πᾶμε πᾶμε, κι' ὁ τόπος ἄς χαίρῃ
πῶς σὲ τοῦτον τὸν νέον αἰῶνα
παλαιοσκούπαις βαστοῦμε ἑστὸ χέρι
τρόπαιά μας καὶ σύμβολα μόνα.

Λησμονοῦν τὸν καυγᾶ
καὶ τσουγκρίζουν ταῦγά.

Καμπόδα στιχηρά,
κῆπως λυπητερά.

Θρηνεῖ κι' ὀδύρεται πικρῶς
ὁ Κορδοῦνας ὁ φαλακρός.

Οἶμοι! θρηνῶν ἐφώναζε, κλεινῶν πατέρων ἑδῇ,
ὡ αἰεὶ, γλυκύτατοι θεσμοί, τὸ κάλλος σας πῶς ἔδω;
Οἶμοι! κραυγάζει γοερῶς ὁ γέρο-Κορδοῦνης,
λαὸς μου τί σ' ἐποίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις;

Εἰς τοὺς μυχίους πόθους σου τοσάνκις ἐνεβάτευσα,
τοσάνκις μὲ παρίσυρες, τοσάνκις σ' ἐπεστράτευσα,
τρίς ἑστὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐνίκησες ἐνδόξως,
καὶ σήμερα μὲ χολοσκᾶς καὶ μὲ ποτίζεις ὄξος.

Οὐκέτι στέργω τὸ λοιπὸν
καὶ παραμένω σιωπῶν,
μὰ φέρτε πένα καὶ χαρτὶ νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω
καὶ τὰπομνημονεύματα τῶν ἄθλων μου νὰ γράψω,
φέρτε νὰ πῶ γιὰ τοὺς θεσμοὺς πῶς ἦσαν ἑστὸν καιρὸ μου,
καὶ φέρτε τὸ μαχαῖρι μου, τὰσημοχάντζαρό μου,
ἵπου μ' αὐτὸ πετσόκοφα τὸ χέρι μου μὲ μὲρα,
καὶ μ' ἄλλ' ἀσημοχάντζαρα πετάξετέ το πέρα.

Οἶμοι! θρηνῶν ἐφώναζε κι' ὁ νέος Λεωνίδας,
πάει καὶ τοῦτ' ἡ Σύνοδος μὲ τόσας παννυχίδας,
πάει κι' ἡ Σύνοδος αὐτῇ
κι' ὁ Κόντης ἐδυνάμωσε,

καὶ σοκολάτα δυνατὴ
τὴν στρουγγα τοῦ καρδάμωσε.

Οἶμοι! θρηνῶν ἐφώναζε κι' ἐπήγαγε ἑστὸ σπῆτι
κι' ὁ μπατζανάκης Κωνσταντῆς, ὁ Καραπάνος ἦτοί.
Ὅποια θλίψις ἄφατος, καὶ μένε Κωνσταντῆ,
μὲ τὰ νυκτέρρα κόντηνε δὴ πειθαμαῖς τὸ σῶμα μου,
πάει καὶ τοῦτ' ἡ Σύνοδος, πάει τὸ πατιρντί,
κι' ἐγὼ σὺν πρῶτ' ἀπέμεινα κατάμνος ἑστὸ κόμμα μου.

Οἶμοι! μεθ' ὅλων ἔλεγε κι' ἡ γλώσσα τοῦ Δραγαῦμη,
τοῦ νέου ριζοσπάστη,
μόνος ἐγὼ τὸν ζάλισα, τὸν ἔκανα τουλοῦμι
τὸν Κόντη τὸν δυνάστη,
τοῦδωσα καὶ ἑκάταλθε καὶ τᾶς σὺν χαμένα,
κι' ἄρθρα πολλὰ τῶν νόμων τοῦ τὰ ζέσχιζε γιὰ μένα.

Οἶμοι! κι' ὁ Ράλλης ἔλεγε, μ' ἐκύτταζε μὲ πρῶτον
τοῦ Θεοτόκ' ἡ φάτσα,
καὶ τόσα νομοσχέδια περὶ σιδηροδρόμων
τοῦ τᾶκανα στραπάτσα.

Θρηνὸς ἐγίνετο πολὺς
ἐμπρὸς ἑστὰς πύλας τῆς Βουλῆς,
καὶ δὲν ἠκούσθη μοναχὰ τὸ στόμα τοῦ Ζαήμη
ν' ἀναφωνῇ σπαρακτικῶς μετὰ τῶν ἄλλων οἶμοι.

Μὲ μῦρα καὶ μ' ἀρώματα τὸν Θεοτόκην ἔρρανον,
τὸν ρυθμιστὴν τῶν ὅλων,

κι' ἀνείλκυσαν ἐκ θαλασσῶν μὲ δύτας καὶ μὲ γέρανον
πνιγὲν τορπιλλοδόλον.

Τοῖς μυροφόροις βουλευταῖς
καὶ τοῖς ἐμπίστοις μαθηταῖς
ὁ Θεοτόκης ἐπιστὰς περιχαρὴς ἐβόα :
ὕπνώσατε μὲ λήθαργον παραφρονήσαντος βόα.

“Ω! τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν, τῶν βρόντων καὶ τῶν κτύπων!
εἰς τοὺς καιροὺς τῶν κρίσεων
σπόρους μεταρρυθμίσεων
ὁ Θεοτόκης ἔσπερνε ἑστὸν ξηρανθέντα κήπον.

Προσέδραμε Σιμόπουλος ἀπὸ τοὺς ἄλλους πρῶτα
καὶ τὸν σπορέα προσιδῶν ὡς κηπουρὸν ἡρώτα,
πλὴν προσδραμόντες καὶ πολλοί, ποῦ λαχταροῦν Κουβέρνο,
τί κάνεις; τὸν ἐρώτησαν, κουκιά, τοὺς λέγει, σπέρνω.

“Ω! τῶν προσώπων τῶν ὠχρῶν σὰν κίτρο καὶ σὰν φράπα!
σπεύδει κι' ὁ Στάης, δὴ θερμῶς ὁ κύριος ἡγάπα,
καὶ φόβῳ συστελλόμενος ἀπὸ μυχῶν καρδίας
μετ' ἄλλων ἔκραζεν ὁμοῦ :
μνήσθητι, κύριε, κι' ἐμοῦ
γὰρ τὸ χαρτοφυλάκιον ἐκεῖνο τῆς Παιδείας.

Τοῖς μυροφόροις βουλευταῖς Βουδεύρης λέγει τάδε :
τὰ τρόπαια τὰ ναυτικά λαὸς καὶ κόσμος τᾶδε,
δεῦτε λοιπὸν προσδράμωμεν πρὸς τὸ τορπιλλοδόλον,
κι' εἰς ἀντιπάλους εἰπόμεν κι' ὁμόρους τενεκίδες :
«τὸ κρύψαν κύματι βαθεῖ βαρβάρων πάλαι στόλον
ἔκρυψαν ὑπὸ θάλασσαν ἀστακομάχων παῖδες.»

“Ω! τῆς ὥρας τῆς φρικτῆς!
Φοίβου πάγχρυσος ἀκτίς,
βλέφαρον χρυσοῦς ἡμέρας
εἰς τὴν χάβραν εἶχε λάμψει,
ὅταν τοὺς καψοπατέρας
ὁ Μορφεὺς τοὺς εἶχε κάμψει,
κατηγλάϊζε δ' ὁ Φοῖβος θαλασσῶν βυθοὺς καὶ βόθρων,
ὅταν ἐν καπνοῦ νεφέλῃ
ἐψηφίσθησαν τὰ τέλη
τῶν καπνῶν καὶ τῶν σαρώθρων.

“Ω! τῶν ἀγρίων τῶν βρυγμῶν,
ὦ! τῶν κρισίμων τῶν στιγμῶν,
ὅταν τὸ φῶς ἐφώτισε μορφὰς πολλῶν ἀναύδους
καὶ δίκρανα καυδιανὰ κι' ἀνυψωμένας ράβδους,
ὅποταν ἐξεμάνησαν τοῦ Κόντ' οἱ δορυφόροι
κι' ὁ Στάης βρέμων ἔσφιζε τὸν σθέρκο τοῦ Φικιώρη,
καὶ κάτω τὸν κατέβασε τοῦ βήματος φρυάττων
κι' ὁ Κρίτσας ἐπρομάχησε τὰ στέρνα του προτάττων.

Ὅποια τέρψις τοῦ λαοῦ, τοῦ τότε παρεστῶτος,
ὅταν βαρὺς ἀφύπνισε τοὺς κοιμωμένους κρότος,
ὅταν κι' ὁ Στεφανόπουλος ἑστὸς τόσον ἀνακάτωμα
ὠθήτας αἰφνης τὸν Σκουζὲ τὸν ἔρριξε ἑστὸ πάτωμα,
κι' ἐκεῖνος δούπησε πεσὼν, κι' ἐσκόνισεν ἡ σκόνῃ
σημαῖνον μπαρμπετόνι.

Οἱμοὶ τῆς φρίκης τῶν θεσμῶν, ποῦ καταπίπτουν ράκη,
κι' ὁ Στάης πάλιν ὤρμησε κατὰ τοῦ Γουναράκη,
κι' ὁ Γουναράκης κατ' αὐτοῦ
τοῦ θερμοαίμου βουλευτοῦ,

κοντολογῆς ἐξώρμησαν οἱ πάντες κατὰ πάντων
καὶ πόλεμος ὤρύετο λυσσώντων Κορυβάντων,
ὁ δὲ Πλατούτσας ἔκραζε : «συχάστ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι,
καὶ πάλλων μέγα σάρωθρον τοὺς μαχητὰς ἡπείλει.

“Ωρα γλυκερὰ τῆς χαραυγῆς, ποῦ ὀφώναζαν κοκόροι,
ὅποταν ἐπανεφέραν ἑστὸ βῆμα τὸν Φικιώρη,
κι' ἐκέτευαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τὸν ἀρχηγὸν καὶ κύριον
νὰ συμμαζέψῃ τοὺς θεσμούς καὶ Στάην τὸν Κυθήριον,
οἱμοὶ, ποῦ κάποιον ὑπουργὸς τὸν ἔπῃγε ριπιτίδι
καὶ διερράγη βροντωδῶς ὁ κώδων τοῦ Μπουφίδη,
ὁ δὲ Μπουφίδης ἔκραζε; μοῦσπασαν τὸ κουδοῦνι μου,
κι' ἑνας δακρύων ἔλεγε : μοῦσπασαν τὸ μαστοῦνι μου,
κι' ἄλλος ἀπῆντα πρὸς αὐτοὺς : μοῦσπασαν τὸ ρουθοῦνι μου.

Οἱμοὶ, ποῦ συνεπλάκησαν μικροὶ μὲ τοὺς ἐγκρίτους,
καὶ πάντες ἐκινήθησαν μὲ τὰς αὐτοκινήτους,
οἱμοὶ τοῦ πολιτεύματος, ἀνέμελψαν πολλοὶ
μυκώμενοι κρατῆρες,
κι' ὅποταν ἡ λυσσόδηκος ἐσχόλασε Βουλὴν,
ἐβόων οἱ κλητῆρες :

«δεῦτε κι' ἐμεῖς τὴν σήμερον τὰ σάρωθρά μας ἄρωμεν,
δεῦτε τὰς ἔδρας τὰς κενὰς νὰ τὰς ἀποκαθάρωμεν,
δεῦτε τῆς βαρβατίλας τῶν μυρίσωμεν ἰδρώτα,
δεῦτε τὰς πύλας κλείσωμεν καὶ σβύσωμεν τὰ φῶτα.

Εὐαγγέλιον νωπὸν, δύντομεν καὶ χαρῶπὸν.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς Βουλῆς τῆς κλυδωνιζομένης
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος, ὀφίας γενεαμένης,
ἐπήγγικε μονάχος τοῦ μὲ σταθερὸν τὸ βῆμα,
ὡς οὗτος τέλος ἔφθασε σ' ἕνα μεγάλο μνημα,
ποῦ μέσα τὸ Ρωμαῖκο κατέκειτο θαμμένον
κι' ἀνάστασιν ἐπρόσμενε σφικτὰ σαβανωμένον.

Παρὰ τὸ μνημα δ' ἦν βωμὸς, καὶ γύρω πυραμῖς
μὲ πανοπλίας τωρινὰς εὐκλείας καὶ τιμῆς,
καὶ θώρακες ἀπήστραπτον Αἰάντων τροπαιοῦχοι,
σταυραστῶν λιαρόκαπα καὶ φέσι καὶ τσαροῦχι,
καὶ τοῦ μεγάλου γέροντος τὸ μέγ' ἀσημοχάντζαρο,
κι' ἔψαλαν περίξ τοῦ βωμοῦ
τὰ κόκκαλα τοῦ Σολωμοῦ
μὲ μουσικῆς τετράδια, γραμμέν' ἀπὸ τὸν Μάντζαρο.

Καὶ μέραρχοι καὶ μοίραρχοι κι' ἡμίθεοι τῶν μύθων
ἐθρήνουν τὸ Ρωμαῖκο μὲ δάκρυα τῆς φόνης,
ὅποταν ἕνας ἄγγελος ἐκύλισε τὸν λίθον,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν κύτταξε, κι' ἦταν ὁ Θεοτόκης.
Ἐἶχε αὐτοῦ ὤμους γὰρ πτερά χαρτὰ νομοσχεδίων,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰς πτέρυγας χαρμόσυνος ἐκίνει,
κι' ἀντίλαος ἀπῆχθησε πολέμικων πεδίων,
κι' αὐτοὶ κατέπεσαν πρηγεῖς, κι' ἐθαύμασαν ἐκεῖνοι.

Κι' ὁ Φασουλῆς σκουπόξυλον Πλατούτσειον ἀρπάσας
ἐπῆρς σθέρνα τοὺς λαοὺς, ποῦ κεχρηνότες ἦσαν,
κι' ἐκήρυτε περιχαρὴς πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάσας:
«ἀνέστη τὸ Ρωμαῖκο τὸν θάνατον πατήσαν,
τοῦ Πιγῆ τοῦ Κόντ' ἀρμακα θαυματουργὰ γευσάμενον
κι' εἰς ἕκαστον τῶν βουλευτῶν χιλίας χαρισάμενον».

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.